

ERHVERVSJURA

FORSKEL PÅ ET VISA/DANKORT

KORTBETALING Der skelnes mellem, hvordan man som kunde er sikret, når man betaler for en vare via internettet med henholdsvis et Dankort eller et kreditkort så som et Visakort. Også selv om man er indehaver af et Visa/Dankort.

LARS BO LANGSTED
Professor, Juridisk Institut,
Aalborg Universitet

»OG SÅ SKAL JEG lige have bestilt de overnatninger«, tænker man ved sig selv, medens man sidder ved computeren og planlægger familiens ferie.

Som tænkt så gjort, men ØV! Hjemmesiden, hvor man har foretaget sin bestilling, oplyst kortnummer m.v. vil ikke acceptere ens mailadresse, og man lukker derfor siden ned – finder en anden hjemmeside, hvor man også kan bestille – en, to, vupti, så er den klart!

Lige indtil man lidt senere på dagen modtager en bekræftelse på, at man nu har foretaget to bestillinger.

DET OPLEVEDE en klager i en sag, der netop er blevet afgjort af Pengeinstituttankenævnet. Når sagen endte der, var det fordi klageren, da han forgæves havde beklaget sig til firmaet, der mente at han havde foretaget to bestillinger, anmodede sin bank om at tilbageføre beløbet for den ene bestilling til hans konto. Han havde nemlig betalt med Visa/Dankort og mente at vide, at man så kunne være sikker mod "den slags".

Banken tilbageførte da også beløbet, som han havde bedt om, men hævede det igen, da den havde undersøgt sagen nærmere. Klageren indbragte derefter sagen for Pengeinstituttankenævnet, idet han dels anførte, at firmaet i en mail havde skrevet til ham, at han kunne få sine penge igen, dels at han måtte have fortrydelsesret, da han omgående havde protesteret, da det gik op for ham, at der var noteret to bestillinger.

BANKEN GJORDE gældende, at da der ikke var fortrydelsesret for aftaler om indkvartering, og da han havde godkendt betalingen, og firmaet havde sendt en ordrebekræftelse, var "varen blevet leveret", hvorfor banken ikke havde mulighed for at tilbageføre beløbet.

Et enigt ankenævn nåede

frem til, at banken var i sin gode ret til atter at hæve pengene på klagerens konto, idet der ikke efter forbrugerftaleloven var fortrydelsesret ved køb af indkvartering, og idet reglerne for Visa/Dankort sagde, at kunden »ikke kan tilbagekalde transaktioner foretaget med kortet«.

Nævnet sluttede meget fornuftigt af med ordene: »Ankenævnet har ikke taget stilling til, hvorvidt klageren har et berettiget krav mod firma A.«

MEN HVORDAN hænger denne sag sammen med, at man længe har fået at vide, at man skal betale alle sine transaktioner over nettet med et kreditkort, for så er man sikret, f.eks. mod at man ikke får leveret varen, eller at selskabet som man har bestilt f.eks. sin rejse hos, går konkurs?

Herhjemme er området nu dækket af lov om betalings-tjenester, hvis formål bl.a. er at sikre, at folk, der benytter "betalingskort", ikke stilles ringere end folk, der betaler kontant.

Dette har naturligvis størst betydning ved såkaldt fjernsalg – d.v.s. hvor man via nettet eller telefon bestiller og betaler for en vare, man ikke har set, og hvor man heller ikke har sikkerhed for, at man rent faktisk får varen.

Loven regulerer ikke spørgsmålet om fortrydelsesret, men giver kortindehaveren – og det er både Dankortindehavere og indehavere af kreditkort – ret til at kræve standsning af betalingen eller tilbageførsel af beløbet i følgende tilfælde:

- Det krævede beløb er højere end det beløb, der er aftalt med betalingsmodtageren (f.eks. sælgeren af en vare).
- Den bestilte vare eller tjenesteydelse er ikke leveret.
- Modtageren af varen (typisk køberen, som også er den, der betaler med kortet) har udnyttet sin fortrydelsesret (hvis han eller hun altså har en sådan) på den måde, at han eller hun har nægtet at modtage varen eller har ladet være med at afhente den f.eks. på posthuset.

DET ER KUN i disse tre situationer, man efter loven har krav på at få tilbageført beløbet af banken eller kortudsteder. Hvis man f.eks. har modtaget det bestilte, åbnet pakken og konstateret, at varen lider af en mangel, eller at man alligevel ikke ville have varen, gælder fortrydelsesretten på 14 dage efter forbrugerftaleloven i de fleste tilfælde.

Den giver imidlertid ikke kunden et retskrav mod banken (kortudsteder), men

alene mod den virksomhed, der har solgt varen.

Loven beskytter heller ikke forbrugeren, hvis man ikke anvender et kort, men f.eks. betaler via et indbetalingskort eller laver en netbankoverførsel direkte fra sin egen konto til sælgerens konto.

REGLERNE I lov om betalings-tjenester gælder for såvel Dankort som kreditkort, og det er i den sammenhæng ligegyldigt, om man anvender sit Visa/Dankort som "kontantkort" eller som et traditionelt kreditkort.

Det bliver først relevant – og spændende i mere end én forstand – at sondre mellem Dankort og kreditkort, når vi er i de situationer, der ikke er omfattet af den lovmæssige beskyttelse. Her hersker således fuld aftalefrihed, og det bliver derfor helt afgørende, hvad der står i aftalerne. Man skal gøre sig klart, at der er mindst to aftaler: aftalen mellem kortselskabet og kortindehaveren (forbrugeren) og aftalen mellem kortselskabet og den forretning, der har aftalt med kortselskabet, at man kan betale med selskabets kort i den pågældende forretning.

SOM INDEHAVER af et kort er man naturligvis i besiddelse af den aftale, man har indgået med Mastercard,

Eurocard eller hvem, det nu er. Den anden aftale kender man ikke.

Indholdet af de to aftaler til sammen afgør imidlertid kortindehaverens retsstilling, dels i forhold til de rettigheder man har i forbindelse med indsigelser mod betalingen, dels i forbindelse med om en betaling med et Visa/Dankort i det konkrete tilfælde skal betragtes som sket med "visa-delen" eller med "Dankort-delen" af kortet.

Det sidste var f.eks. spørgsmålet i en anden sag for Pengeinstituttankenævnet fra i år. Her havde klager købt flybilletter over nettet på sterling.com og krævede tilbageførsel af beløbet, da Sterling gik konkurs, inden rejsen skulle finde sted. Banken, der først havde tilbageført beløbet, hævede det imidlertid igen fra klagerens konto, idet banken sagde:

»VED BREV AF 3. februar 2009 meddelte PBS, at flyselskabet havde haft en Dankort-aftale med PBS med angivelse af URL-adressen www.sterling.com. Betaling med et Visa/Dankort betragtes altid som en Dankortbetaling, når betaling skete hos en forretning, der modtager Dankort. Det gjorde ingen forskel, om URL-adressen endte med .dk eller .com. Transaktionen blev derfor behandlet efter Dankort-reglerne, hvorfor klageren ikke kunne kræve tilbageførsel af beløbet, idet han havde accepteret forudbetaling.«

Ankenævnet accepterede på den baggrund, at den kon-

krete anvendelse måtte betragtes som en Dankortbetaling og frifandt derfor banken.

PBS, ELLER Nets som det nu hedder, har på sin hjemmeside et skema over hvilke indsigelser, man kan komme med, hvis man har betalt med visa-delen af sit kombinerede kort – altså brugt det som et kreditkort.

Her kan man f.eks. se, at man, hvis man udnytter sin lovbestemte fortrydelsesret, f.eks. ved et bogkøb, eller man har modtaget en vare, der ikke svarer til det bestilte, som udgangspunkt kan få tilbageført betalingen.

Man kan imidlertid ikke se, f.eks. hvor længe man har den mulighed.

PÅ KONKURRENCE- og Forbrugerstyrelsens hjemmeside (www.forbrug.dk) kan man se, at man har »gode muligheder for at få tilbageført sin betaling for en forudbetalt billet, hvor rejsen er aflyst som følge af Sterlings konkurs«.

"Gode muligheder" betyder, at det ikke er sikkert – for det afhænger af de underliggende aftaler, som man jo altså ikke kender. Og man kan heller ikke umiddelbart finde aftalerne på kortudstedernes hjemmesider – så man er faktisk lidt på herrens mark, når man skal se helt præcist hvor godt, man er beskyttet, når man bruger sit kreditkort til fjernbetaling.

Men man er altid bedre beskyttet med kreditkortbetaling end med Dankortbetaling – vist nok. ■

Arkivfoto: Finn Frandsen

HOVEDPUNKTER

■ Hvis man udnytter sin lovbestemte fortrydelsesret, kan man som udgangspunkt få tilbageført betaling foretaget med kreditkort.

■ Man er altid bedre beskyttet med kreditkortbetaling end med Dankortbetaling.

